

မှီးစက်ဝိုင်း

အသုဇာတ်က ဆက်သွယ်မှု, ဧကိယာထဲမှာ

အချစ်က ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာထဲမှာ အခန်း (၁)

"ဒီဖုန်း အိမ်ပေါ်ရောက်လာကတည်းက အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲကွာ"

ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ညည်းလိုက်သော ခန့်ပိုင်၏ စကားက မဆုံးလိုက်။

'ကလင် ကလင်'

ဖုန်းက ထိုစကား နားလည်သလို ချက်ချင်း ထမြည်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခန့်ပိုင်က ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ပြော ...ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ပေးရမှာလဲ"

အမေးစကားအဆုံးမှာပဲ တစ်ဖက်က ...

"ဟို ...အဲဒီ လမ်းထဲက ဦးဝင်းတင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ"

ခန့်ပိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

"လမ်းထဲမှာ ဦးဝင်းတင်က နှစ် ယောက်ရှိတာဗျ၊ ဘုရားလူကြီး
ဦးဝင်းတင်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲအရမ်းလောင်းတဲ့ ဦးဝင်းတင်ရယ်၊ ခု
ဘယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပေးရမှာလဲ"

စကားအဆုံးမှာ တစ်ဖက်ကလည်း ...

"ဟိုလေ ...ကျွန်တော် ပြောတာက ဘုရားလူကြီး ဦးဝင်းတင်တော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူး"

"ပြီးရော"

ခန့်ပိုင်က ဖုန်းခွက်ကို ဘေးမှာ အသာချလိုက်သည်။ ပြီး အနားမှာ
ရှိနေသော ကျော်ကိုအား ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

"ကျော်ကို ...ဘောဝင်းတင်နဲ့ ပြောချင်တာတဲ့၊ သွားခေါ်ပေး လိုက်"

"အေး"

ခြေမြန်တပ်သားပမာ ကျော်ကို လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသည်။
သိပ်မကြာပါချေ။ ကျော်ကိုနှင့်အတူ ဂေါပက ဦးဝင်းတင်မဟုတ်သော
ဦးဝင်းတင်တစ်ယောက် ပြန်ပါလာသည်။

ထိုဦးဝင်းတင်က ဖုန်းခွက်ကို အသာမ၍ ...

"အေး ...ကိုသိန်းဇော် ပြော"

တစ်ဖက်က ဘာပြန်ပြောသည်မသိ။ ဦးဝင်းတင်ကပဲ ...

"ဟုတ်ပြီလေ ...ဒါဆိုလည်း ဘာကာ နှစ် ရာနဲ့ အင်တာ ငါးရာ
ထည့်ထားလိုက်မယ် ...ဒါပဲ ဒါပဲ"

ခပ်သွက်သွက်ပြောပြီး ဦးဝင်းတင်က ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီး
အိပ်ကပ်ထဲမှ မြန်မာကျပ်ငွေနှစ် ရာကိုထုတ်ကာ ခန့်ပိုင်အား လှမ်းပေးလျက်

"ရှေ့ ညီလေး ...ဖုန်းဖိုး"

ခန့်ပိုင်က လှမ်းယူကာ ပိုက်ဆံဘူးထဲ ထည့်ထားလိုက်၏ ။ ဦးဝင်း
တင်ထွက်သွားပြီး ခြံဝသို့ အရောက်လောက်မှာ ပဲ ...

'ကလင် ကလင်'

ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ ဒါတစ်ခါလည်း ခန့်ပိုင်ကပင်
ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဟလို"

"ဟုတ်ကဲ့ ...ကိုဇော်ဖွိုးနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ၊ ခေါ်ပေးလို့ ရမလား"

"ခဏ ကိုင်ထား"

ထိုမျှသာပြောပြီး ခန့်ပိုင်က မျိုးဇော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ပြီး ...

"ဟေ့ကောင် ...ကိုဇော်ဖြိုးတဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မင်းသွားခေါ်ပေးရမယ့် အလှည့်ကွ"

မျိုးဇော်က အူတူတူဖြင့် ...

"ကိုဇော်ဖြိုး ...ဟုတ်လား၊ ဘယ် ကိုဇော်ဖြိုးလဲ"

"ထမင်းကြော်ရောင်းတဲ့ ဇော်ဖြိုးပဲနေမှာ ပေါ့ကွ၊ စာအုပ် ကိုဇော်ဖြိုး မှာ က သူ့ဟန်းဖုန်းရှိတာပဲဥစ္စာ"

"အေး ...ဒါဆိုလည်း ငါ သွားခေါ်လိုက်မယ်"

ခဏနေတော့ မျိုးဇော်နှင့်အတူ ကိုဇော်ဖြိုး ရောက်လာပါသည်။ တစ်ဖက်မှလူကို ထမင်းကြော်နှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စအချို့ ပြောကာပြန်သွား ၏ ။

ဒီတစ်ခါ ဖုန်းထပ်လာရင်တော့ ငါသွားခေါ်ပေးရမယ့် ငါ့အလှည့်ပဲ ဟု ခန့်ပိုင်တစ်ယောက် စိတ်မသက်သာစွာ တွေ့လိုက်မိသည်။

တကယ်တော့ ယခုလို သူတို့သုံးယောက် ဖုန်းစောင့်ပေးနေရသော ကိစ္စသည် ခန့်ပိုင်၏ ဦးလေး ဦးအောင်သိန်း (ခ) သူကြီးလက်ချက် ဖြစ်၏ ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...

နယ်ကနေ ကျောင်းတက်ဖို့ရောက်လာသော ခန့်ပိုင်တို့အား ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး) က ခေါ်တွေ့ ကာ ...

"ကျောင်းနဲ့နီးတဲ့ ငါ့အိမ်မှာ ပဲ နေပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ အိမ်မှာ က ငါ လူငှားတောင် တင်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ အဆောင်နေရင် ရေမလာတာ နဲ့ မီးပြတ်ရတာ နဲ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ အဆောင်မှာ က ထမင်းဟင်း လည်း ချက်ပြုတ်စားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ဆိုရင် မင်းတို့ ကျောင်းနီး၊ ဈေးနီး၊ ရေမီးအစုံနဲ့ လေထီးပါ ခုန်လို့ရသေးတယ်ကွ"

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ဦးလေး ဦးအောင်သိန်းအား မဟာကျေးဇူးရှင် ကြီးပမာ ခန့်ပိုင် ထင်မိခဲ့သေးသည်။ အမျိုးတစ်စလောက်သာတော် ပေမယ့် ပြန်ကြည့်သားပဲဆိုပြီးတော့ပေါ့။

သို့ သော် လည်း ထိုအိမ်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ တော့ ထင်ထားခဲ့သမျှ တက်တက်စင်အောင် လွဲတော့သည်။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိရတယ်ဆိုတာမျိုး။

ဦးလေး ဦးအောင်သိန်းသည် အိမ်သို့ ပေါက်ချလာပြီး သူများ အဆောင်မှာ နေရင်လည်း အဆောင်လခပေးရတာ ပဲဟုဆိုကာ သူ့အိမ်လခကို တောင်းတော့သည်။ ဒါသည်ပင် မကသေး။ ငါးသိန်းအထိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ပေးသွားကာ ...

"ဒီဖုန်းက မင်းတို့အိမ်မှာ နေရင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ ထားခဲ့တာနော်၊ ဒီဖုန်းကရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ကတ်ဝယ်ထည့်၊ ပြီးရင် ငါ့ကို တစ်လ သုံးသော င်း ပြန်သွင်းပေးပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ရော ဒီပတ်ဝန်းကျင်နားက လူတွေ ပါ ဆက်သွယ်ရေး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်"

ပြောပြီး ခပ်တည်တည်ပင် 'ဖုန်းပြောနိုင်သည်' ဟုရေး ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်အား ခြံဝမှာ ချိတ်သွားသေးသည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းစောင့်နေရသော ခန့်ပိုင် တို့၏ အကြောင်းက ရှင်းလောက်ပြီ။

ခုတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း နေသားကျနေပြီမို့ အဆောင်ပြောင်း နေဖို့ စိတ်မကူးတော့။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ ရှိနေသော အချိန်တွေ ဆိုလျှင် လာသမျှ ဖုန်းတွေ ကိုပဲ အလှည့်ကျသွားခေါ်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထိုသို့ ခန့်ပိုင်စဉ်းစားနေချိန်မှာ ပဲ ဖုန်းက တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထ
မြည်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ကိုက ဇိုးဇိုးဆတ်ဆတ်ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။
တစ်ဖက်က ဘာပြောသည်မသိ၊ ကျော်ကိုက ခန့်ပိုင်ကို ကြည့်ကာ ...

"ဟေ့ကောင် ...မယုတဲ့၊ သွားခေါ်လိုက်"

ဒီတစ်ခါတော့ အထက်ဆိုခဲ့သလို သူ့အလှည့်ရောက်လာပြီမို့ ခန့်ပိုင်က
သက်ပြင်းချကာ ထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီးမှ သတိရသွားသဖြင့် ...

"ဟေ့ကောင် ...ဘယ်မယုလဲ၊ လမ်းထဲမှာ မယုကလည်း နှစ်
ယောက်တောင်ရှိတာနော်"

ကျော်ကိုက ခဏလေးဆိုသည့်သဘောနှင့် လက်ကာပြသည်။
တစ်ဖက်ကိုလည်း ပြန်မေးလိုက်၏ ။

ပြီးမှ ခန့်ပိုင်အား ...

"အကြော်ရောင်းတဲ့ မယုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟို ငွေတိုးချေးတဲ့ မယုနဲ့
ပြောချင်တာတဲ့"

"ပြီးရောကွာ ...ခဏကိုင်ထားလို့ ပြောလိုက်"

ပြောပြီး ခန့်ပိုင်တစ်ယောက် မယုကိုခေါ်ရန် စိတ်တိုတိုနှင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ စဉ်းစားလာမိသည်ကတော့ ...

"အင်း ...ငါးထောင်တန်ဖုန်းတွေ တကယ်ပေါ်လာရင်တော့ ဒီ
လမ်းထဲကလူတွေ ကို တစ်ယောက် ဖုန်းကတ်တစ်ကတ်စီ အလှူလုပ်ပစ်
လိုက်ဦးမယ်"

ဟွန်နိုး ...။

*

အခန်း (၂)

ညဘက်ရောက်တော့ ဖုန်းလာဆက်မည့်သူတွေ လည်း ကျဲသွားပြီ။

ဖုန်းအဝင်လည်း မရှိသလောက်ကို ပါးသွားပြီ။

ထိုအချိန်ကျမှပဲ သုံးယောက်သား ထမင်းစားသောက်ပြီး အနားယူရတော့၏။ အနားယူသည်ဆိုရာမှာ လည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်။ သုံးယောက်စပ်ကာဝယ်ထားသည့် တီဗီနှင့်အောက်စက်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်ကိုက နိုင်ငံခြားကားတစ်ခွေ ထိုးလိုက်ရင်း ...

"အင်း ...ခုမှပဲ နှပ်ရတော့မယ်"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျော်ကိုစကားအဆုံးမှာ တော့ သုံးယောက်စလုံး တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ ထိုင်နေသည့်အနေအထားမှ လှဲလျောင်းသည့်အနေအထားသို့ ပြင်လိုက်ကြသေး၏။

ထိုးလိုက်သော အခွေက ဇာတ်လမ်းကောင်းသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး စိတ်နှစ်မြောပြီး ကြည့်နေမိကြ၏။ ထိုစဉ် ...

'ကလင် ကလင်'

ဖုန်းမြည်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာ တွေ က ကားကြိတ်ခံလိုက်ရသော ဘီယာဗူးခွံတွေ ကဲ့သို့ ရှုံ့မဲ့သွားကြရင်း ကျော်ကိုက အရင် ...

"မျိုးဇော် ...ဖုန်းသွားကိုင်ကွာ"

မျိုးဇော်က လှည့်၍ ပင်မကြည့်ဘဲ ...

"အောင်မာ ...မင်းသွားကိုင်ပါလား၊ မင်းမှာ လည်း လက်ပါ

တာပဲဟာကို"

"အေး ...ငါ့မှာ လက်ပါသလို မင်းမှာ လည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ၊
ခဏသွားကိုင်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်ပေါ့ကွ"

ဖုန်းက တဝှမ်းဝှမ်းမြည်နေဆဲ။ သူကိုင်ငါကိုင်နှင့် ငြင်းနေသော နှစ်
ကောင်ကိုကြည့်ကာ ခန့်ပိုင် စိတ်မရှည်တော့။ ထို့ကြောင့် ...

"တော် ကြကွာ ...ဘယ်သူမှမကိုင်နဲ့တော့"

"ဒါဆို မင်းသွားကိုင်မှာ လား"

"ဟေ့အေး ...အဲဒီ အတိုင်းထားလိုက်"

"ဟေ"

ဖုန်းမြည်သံကို လျစ်လျူရှုကာ ခန့်ပိုင် အခွေဆက်ကြည့်နေလိုက် သည်။
ဟိုနှစ် ကောင်ကလည်း ခန့်ပိုင်နည်းတူပင် ဥပေက္ခာပြုလိုက်ကြ၏ ။

ခဏကြာတော့ ဖုန်းမြည်သံက ရပ်သွားပါသည်။ သုံးယောက်သား
တိဗီထဲကဇာတ်လမ်းဆီသို့ စိတ်ပြန်ရောက်သွားကြ၏ ။

သို့ သော် သိပ်မကြာလိုက်။ ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်၏ ။ ဒီတစ်ခါ
တော့ တစ်ယောက်ယောက် မုချကိုင်မှ ဖြစ်တော့မည် ဆိုတာ ခန့်ပိုင် နားလည်
လိုက်သည်။

ထိုသို့ တွေ့ နေစဉ်မှာ ပဲ တိဗီစင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အန်စာတုံးလေး
ကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် အကြံရသွားသည်။ ခန့်ပိုင်ကပဲ အသာထကာ
အန်စာတုံးကလေးကို ယူလိုက်ရင်း ...

"ဟေ့ကောင်တွေ ...အန်စာလှိမ့်မယ်၊ အပွင့်နည်းတဲ့ကောင် သွား
ကိုင်ကြေး"

"ပြီးရော"

သဘောတူညီချက် ပြီးပြီးချင်း ကျော်ကိုက အရင်အန်စာလို့မ့်လိုက် ၏ ။
ငါးပေါက်။ ဖုန်းကမြည်နေဆဲ။ ပြီး မျိုးဇော်က အန်စာတုံးယူကာ
ထပ်လို့မ့်လိုက်ပြန်သည်။ သုံးပေါက်။ ဖုန်းမြည်သံက မရပ်သေး။ နောက်
ဆုံးခန့်ပိုင်က ခြောက်ကွာဟု စိတ်ထဲမှရေရွတ်ကာ အန်စာလို့မ့်ချလိုက်သည်။
တစ်ပေါက်။ သွားပြီ။

နှစ် ကောင်စလုံးက ပြုံးစစဖြင့် ဖုန်းရှိရာသို့ မေးထိုးပြကြ၏ ။ သွား
ကိုင်ပေါ့လေ။ ရပါသည်။ အားကြိုးမာန်တက်မြည်နေသေးသော ဖုန်းရှိရာသို့ ခန့်ပိုင်
ထလာခဲ့၏ ။ ဟိုနှစ် ကောင်ကတော့ ဖုန်းနှင့် လုံးလုံးမဆိုင်သူတွေ လို တီဗီဘက်သို့
မျက်နှာကိုယ်စီ ပြန်လှည့်သွားကြလေ ပြီ။

ဖုန်းရှေ့ရောက်တော့ စိတ်လျော့ပြီး ကိုင်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာ ပဲ အသံစူးစူးလေးတစ်ခုက ပြန်ထွက်လာ သည်။
ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသံ ဖြစ်၏ ။

"အောင်မာ ...ဘာပြောပါလဲ၊ ကြီးမောင်နော် ...နင် ကျွတ်ကျဲ ပြီး
ဖုန်းမကိုင်တာမလား"

ဗုဒ္ဓေါဟု စိတ်ထဲက အရင်တလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖုန်း မှာ
းတာ ဖြစ်မယ်ဟူ၍ တွေ့ လိုက်မိပြီး ...

"ဒီ ဒီမှာ ခင်ဗျ ...ဖုန်း ဖုန်းမှာ နေတာနဲ့ တူ တူ ..."

စကားက မဆုံးလိုက်ပြန်ချေ။ တစ်ဖက်မှ ကောင်မလေး၏ အသံက စီခနဲ
ပြန်ထွက်လာသည်။

"ဘာ ...ဖုန်းမှာ နေတယ် ...ဟုတ်လား၊ တောမှာ သွားပြော ကြီးမောင်၊

နင့်အသံနဲ့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ငါ ခွေးချီသွားတာတောင် မှတ်မိ တယ်"

"ဟာဗျာ ...ဒုက္ခပါပဲ"

"ဒုက္ခပဲ ...ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဒုက္ခဆိုတဲ့စကားကို ငါက ပြောရ မှာ ဟဲ့"

ခန့်ပိုင် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည် မှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားရ၏ ။ ဖုန်းမှာ
းတာပဲလား၊ မမှာ းဘဲ အကြောင်ရိုက်နေတာလားဆိုတာပင် ခွဲခြား မရတော့။
ကောင်မလေးကတော့ စွတ်ကောနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်၏ ။

"ဒီမှာ မဟာဌာ ...ကျွန်တော့်နာမည် က ကြီးမောင် မဟုတ်သလို
ကြောင်မြီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော် မသိတာ
အမှန်ပဲ"

"ဘာ ...ဘာပြောတယ် ကြီးမောင်၊ နင် လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ခုမှ
ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား၊ ငါ ပြတ်ပြတ်ပဲပြောမယ် ...နင့်ကိစ္စ နင်ရှင်းပါ၊
နင့်ကိစ္စ နင်တာဝန်ယူပါ၊ စဉ်းစားပြီးရင် ဒီည ကိုးနာရီထိုးတာနဲ့ ငါ့ဆီ
ဖုန်းဆက်လိုက်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ ငါ လူကြီးတွေ ကို အကုန်ပြောပြ
လိုက်တော့မယ်"

"ဗုဒ္ဓေါ"

ဒီတစ်ခါတော့ အသံထုတ်၍ ပင် ဘုရားတလိုက်မိသည်။ ထိုအသံကို
ကြားလိုက်သော တစ်ဖက်မှကောင်မလေးကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်။

"အေး ...နင် ဘုရားသာ တ,ထားပေတော့"

စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောပြီး ကောင်မလေး ဖုန်းချသွား၏ ။
ခန့်ပိုင်တစ်ယောက် နားတစ်ဖက်ပူပြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဘာတွေ လဲ ဘာတွေ လဲ။

ဖုန်းမှာ :တာပဲ ထားဦး။ ကြီးမောင်ဆိုသော ကောင်သည် ခုနက ကောင်မလေးအား နှမချင်းမစာနာစွာ ဘာတွေ လုပ်ထားလို့လဲ။ ပြီးတော့ သူလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဘာ ဖြစ်လို့ တာဝန်မယူနိုင်တာလဲ။

ထိုသို့ ပင် အူကြောင်ကြောင်တွေ :နေမိသေးသည်။ အမှန်တော့ ကိုယ်နှင့်လည်း မဆိုင်ချေ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ နားစွန်းနားဖျား ကြားလိုက်ပုံရသော ကျော်ကိုနှင့် မျိုးဇော်က အနားသို့ ရောက်လာကာ ...

"ဟေ့ကောင် ...ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ"

ခန့်ပိုင်က ခေါင်းတဖြင်းဖြင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

"အေး ...ဘာမှန်းကိုမသိပါဘူးကွာ၊ ဖုန်းမှာ :တယ်လို့ ပြောတာ ကိုတောင် စွတ်ကောသွားတယ်"

"ပြောစမ်းပါဦး ...ဘာတွေ ကောသွားလို့လဲ"

ကောင်မလေးပြောသွားသည့်အကြောင်းအရာတွေ ကို ရှင်းပြလိုက် သည်။ စကားဆုံးတော့ ကျော်ကိုက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

"အဲဒီ အတိုင်းဆိုရင်တော့ သူတို့ချင်း ကွိုင်တစ်ခုခု တက်နေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကြီးမောင်အမှတ်နဲ့ ဆက်တာဆိုတော့ ဟို ... တကယ့်ကြီးမောင်ခမျာ ဒီကိစ္စကို မသိလောက်သေးဘူးကွ"

"ဟင် ...အဲဒါဆို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

ခန့်ပိုင် အူတူတူပြန်မေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါမှ မျိုးဇော်က ကျော် ကိုအား စောင်းငမ်းငမ်းကြည့်ကာ ...

"အေးလေ ...ဖုန်းမှာ :ဆက်တာပဲ ဥစ္စာ၊ ခန့်ပိုင်က ဘာလုပ်ပေး ရမှာ လဲကွ"

ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်ကိုက အရှက်ပြေ ဟီးခနဲရယ်ရင်း ...

"အဟီး ...ငါလည်း မင်းပြောတာကို နားထောင်ပြီး ဆက်စပ် စဉ်းစားလိုက်မိတာပါ"

စကားအဆုံးမှာ မျိုးဇော်ကလည်း ...

"ဟုတ်ပြီလေ ...မင်းစဉ်းစားတာကို ဒီကောင်ခန့်ပိုင်က ဘာလုပ် ပေးရမှာ လဲလို့ ငါက မေးနေတာ"

"ဟိုကွာ ...ငါပြောတာက"

နှစ် ကောင်သား ဘာမှမဆိုင်ဘဲ တိုင်ပတ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ မနေနိုင်သော ခန့်ပိုင်ကပဲ ...

"ကဲ ...တော် ကြပါတော့ကွာ၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ထားလိုက်တော့၊ ကိုယ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ၊ အခွေသွားပြန်ကြည့်ရအောင်"

"အေး ...ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီကွ၊ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးက အခန်းထဲမှာ ချတော့မယ်"

"ဟင် ...ဘာ ဘာချမှာ လဲ"

ခန့်ပိုင်အမေးကို မျိုးဇော်က အငေါ်တူးသည့်လေသံဖြင့် ...

"ဘာချရမှာ လဲ ...သိုင်းကားကြည့်နေတာ သိုင်းပဲချမှာ ပေါ့"

ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး တီဗီရှေ့သို့ သုံးယောက်သား ပြန်ရောက် သွားကြသည်။ ပြီး စားဝတ်နေရေး ဘာဆိုဘာမှ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုမရှိဘဲ တစ်ကားလုံးချနေသည့် သိုင်းကားကိုပဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိ။ စူးစူးဝါးဝါး ထမြည် လာသော ဖုန်းသံကြောင့် သုံးယောက်စလုံး အာရုံပျက်သွားရပြန်သည်။

နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီပင် ထိုးနေပြီ။ ဒီအချိန်ကြီးမှ ဘယ်သူ ဆက်သနည်း။

လောလောဆယ် ဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတာထက် ဖုန်းသွားကိုင် မည့်လူက အရေး ကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုနှစ် ကောင် မငြင်းခင် ခန့်ပိုင်က ပဲ အန်စာတုံးယူလိုက်၏ ။

ပထမတစ်ကြိမ်လိုပဲ သုံးယောက်သား အန်စာလိုမ့်လိုက်ကြသည်။ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းသွားကိုင်ရမည့်သူက အပွင့်အနည်းဆုံးကျသည့် ကျော်ကို။

"ဟလို"

ဖုန်းခွက်ကို နားနှင့်ကပ်ကာ ထူးလိုက်ချိန်မှာ ပဲ တစ်ဖက်မှအသံက နားထဲသို့ ဆောင့်ဝင်လာသည်။

"ဟလို လုပ်မနေနဲ့ ...ကြီးမောင်ကို ဖုန်းပြန်ပေးလိုက်စမ်းပါ"

ဘာလဲဟ၊ ရုတ်တရက် ကျော်ကို ကြောင်သွားရ၏ ။ ပြီးမှ ခုနက ဖုန်းမှာ ၊ဆက်တဲ့ကောင်မလေးပဲဟု တွေ့လိုက်မိပြီး ခန့်ပိုင်ကိုလည်း ကျပ်ချင် စိတ်က ပေါ်လာသဖြင့် ...

"ခဏနော်"

တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသံမကြားရ။ ဖုန်းတော့ ကိုင်ထားသေးပုံ ရသည်။ ကျော်ကိုက ခန့်ပိုင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး ...

"ဟေ့ကောင် မင်းဖုန်း"

ထိုစကားကြောင့် ခန့်ပိုင်က ဆတ်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်၏ ။

"ဟေ ...ဘယ်သူဆက်တာလဲကွ"

"မင်းဦးလေး"

ခန့်ပိုင် တွန့်သွားရ၏။ ဦးလေး ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး) ဆက်တာ ပဲ ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ခပ်သွက်သွက်ထကာ ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်သည်။

"ဟုတ် ပြောပါ"

"အံ့မယ် ...တယ်ရီကျိုးနေပါလား ကြီးမောင်ရဲ့၊ နင် ခုနက ငါ ပြောခဲ့တာကိုပဲ မမှတ်မိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေဦးမှာ လားဟဲ့"

စကားသံအဆုံးမှာ ပဲ ကျော်ကိုကျပ်ပြီဆိုတာ သိရသည်။ ခုနက ကောင်မလေး၏ အသံပဲ ဖြစ်၏။ ခန့်ပိုင်က ...

"ဒီမှာ ခင်ဗျ ...ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် "

"တော် တော် ကြီးမောင် ...နင် ငါ့ကို ဘာမှ ဝေလည်ကြောင် ပတ် လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်"

သေသာသေလိုက်ချင်တော့သည်။ တစ်ဖက်မှ ကောင်မလေးက သူ့ကို ကြီးမောင်ဟု တစ်ထစ်ချ ထင်နေပုံရ၏။ ဒီကိစ္စကို မရှင်းလို့မ ဖြစ်တော့။ မိမိသည် ကြီးမောင်မဟုတ်သလို တစ်ဖက်မှ ကောင်မလေးကိုလည်း ဘာမှ မလုပ်ထားပါ။

မည် သို့ ပင် ဖြစ်စေ လောလောဆယ်မှာ တော့ ဒီကိစ္စကို အပြတ်ဖြတ်မှ ရတော့မည် ဆိုသည့်အတွေး နှင့် ...

"ဒီမှာ ခင်ဗျ ...ကျွန်တော် ဟာ ကြီးမောင်မဟုတ်သလို ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ခု ဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ဗျာ၊ ကြားဝင်တယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့၊ အမှန်ဆို ကိုယ့်ချစ်သူက ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းဆိုတောင်းဆို မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားက ထိန်းရမှာ လေ၊ ခင်ဗျားဗျာ ခေတ်မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ဆူဒိုနင်ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ကို မဖတ်ဖူးဘူးလား၊ ကဲ ...ခုတော့ ခင်ဗျားမှာ ဒုက္ခ ဖြစ်ရပြီ၊ ပြီးတော့ ဗိုက်ထဲက ကလေးကလည်း"

"ဒီမှာ ...ရှင် ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ"

အရှက်နှင့်ဒေါသပေါင်းကာ အော်လိုက်သော အသံက နားထဲသို့ ဆောင့်ဝင်လာလေသည်။ ခန့်ပိုင်က ပျာပျာသလဲပဲ ...

"မရှက်ပါနဲ့ဗျာ ...ခင်ဗျားပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ကြီးမောင်က သူ့ကိစ္စ သူတာဝန်မယူဘူးဆို"

စကားသံအဆုံးမှာ တစ်ဖက်က ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ...

"ရှင် ...ရှင် ...ရှင် ဘယ်သူလဲ"

ဒီတစ်ခါတော့ ခန့်ပိုင် စိတ်တိုသွားရတော့၏။ တစ်ချိန်လုံး ကြီးမောင် လို့ စွပ်စွဲနေပြီး ခုကျမှ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး လာမေးနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွဲမြီးတိုစွာဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ဘယ်သူ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့်ကို ကြီးမောင်ဆို ... ကြီးမောင်ပဲပေါ့"

"ရှင် ညာနေတာ"

"ဟာ ...တကယ်ပါဗျ"

ခန့်ပိုင်က တမင်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကောင်မလေးက မယုံသင်္ကာလေသံဖြင့် ...

"သွားစမ်းပါ ...ရှင် ခုနက ပြောသွားတာတွေ က တလွဲတွေ ချည်း ပဲ၊ ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ ကြီးမောင်နဲ့ ကျွန်မကိစ္စက အဲဒီ လိုမဟုတ်ဘူး၊ သေသေချာချာလည်း မသိဘဲနဲ့"

"ဟောဗျာ ... ဖြစ်ရပြန်ပြီ"

ရယ်ချင်သော လေသံနှင့် ခန့်ပိုင်က ပြောလိုက်၏။ ကောင်မလေးက လေသံတည်တည်လေးနှင့် ...

"ကျွန်မပြောတာကို သေချာနားထောင်၊ ကြီးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ မိဘတွေ ချင်းပါ ရင်းနှီးတယ်၊ အဲဒါ ဒီကောင် ဟိုတစ်ရက် တုန်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်မကို စာပေးထားလို့ရှင်"

စကားအဆုံးမှာ ခန့်ပိုင်က တဟက်ဟက် ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ဪ ...ဒီလိုလား၊ နေစမ်းပါဦး ...ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘာ ဖြစ်လို့ လာရှင်းပြနေတာလဲ"

"ရှင်းရမှာ ပဲလေ ...ရှင်က ပေါက်ကရတွေ ထင်ထားတာကိုး"

"အာ ...ခင်ဗျားတို့ကိုမှ ကျွန်တော် မသိတာဗျာ"

တစ်ဖက်မှအသံ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

"ဒါနဲ့ ရှင် ကြီးမောင်မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်နော်"

"သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် က ခန့်ပိုင်တဲ့၊ ကြုံတုန်း လေး မှတ်ထားလိုက်ဦး"

ကောင်မလေးနှင့်စကားပြောရတာ ပျော်သလို ဖြစ်လာသည်မို့ ခန့်ပိုင်က ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြောလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက သိပ်မယုံသေးသော လေသံလေးဖြင့် ...

"ဒါဆိုရင် ရှင်က ကြီးမောင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် များ လား"

"အိုဗျာ ...ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကြီးမောင်ဆိုတာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ထဲမှာ ရော ကျွန်တော့် ဆွေခုနစ်ဆက်

မျိုးခုနစ်ဆက်ထဲမှာ ပါ ကြီးမောင်ဆိုတာ မရှိဘူး ...ရှင်းပါပြီနော် မအတု"

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်မှအသံက အတော် ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သို့သော် ဖုန်းလည်းမချသေးသဖြင့် ခန့်ပိုင်က ...

"ဒီမှာ ...ခင်ဗျား ဖုန်းကိုင်ထားသေးလား"

"ဪ ...အင်း ...ချလိုက်တော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းချသွားလေသည်။ ဘာလေးလဲဟာ ဆိုပြီး ခန့်ပိုင်စိတ်ထဲ ကျလိကျလိ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရ၏ ။

ဖုန်းချပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ စပ်ဖြူမျက်နှာတွေ နှင့် ရပ်ကြည့်နေကြသော ကျော်ကိုနှင့် မျိုးဇော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခန့်ပိုင် ဘာမှမပြောသေးခင်မှာပဲ ကျော်ကိုက ခပ်တည်တည် မေးလိုက်လာသည်။

"ကဲ မစ္စတာခန့်ပိုင် ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဖုန်းမှာ ချက်တဲ ကောင်မလေး နဲ့ ဘာတွေ ပြော ဖြစ်လိုက်ကြလဲ ဆိုတာကို"

လေပူတစ်ချက်ကို အရင်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရသည်။ ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အသံလေးနှင့် ဘာတွေ ပြော ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ပြန်ပြောပြရန် ခန့်ပိုင်လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်လေ၏ ။

ဒီနေရာမှာ ဖြတ်ပြောစရာရှိလာသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး သည်ရည်းစားမရှိသေးသော လူငယ်လေးတွေ သာ ဖြစ်ပြီး သူတို့သုံးယောက် အထဲမှ မျိုးဇော်တစ်ယောက်သည်သာ ပိုးပန်းနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိကြောင်းနှင့် ...

ခုလည်း ...။

အခန်း (၃)

"ဟေ့ကောင် ...တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစား နေတာလဲ"

ကင်တင်းမှာ ထိုင်ရင်း တွေ့ချင်တာတွေ တွေ့နေမိသော ခန့်ပိုင် တစ်ယောက် ကျော်ကိုစကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။ ဘာမှ ပြန်မပြောခင်မှာ ဘဲ မျိုးဇော်က ဝင်၍ ...

"ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲကွ ...မနေ့က ဖုန်းမှာ ချက်ကိုင်ကောင်မလေး အကြောင်းပဲ နေမှာ ပေါ့ ...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ခန့်ပိုင်"

စကားအဆုံးမှာ ခန့်ပိုင်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်တယ်"

"ဘာ ...ဘယ်လို"

နှစ် ကောင်စလုံး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားကြ၏။ ကျော်ကိုက အရင်

...

"မင်းစကားကြီးက ဘာတုန်းဟ"

ထိုအခါမှ ခန့်ပိုင်က မလိုအပ်ဘဲ ချောင်းတစ်ချက် အရင်ဟန်လိုက် ပြီး ...

"ဒီလိုလေ ...မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ခုနကတော့ ငါ့ဘာသာ တွေ့ချင်တာ တွေ့နေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြောတော့မှ အဲဒီ ကောင်မလေးကို သတိရသွားလို့ကွ"

ခန့်ပိုင်စကားကြောင့် ကျော်ကိုနှင့်မျိုးဇော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အရင် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြီး ကျော်ကိုက ...

"ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့ကွာ ...ဒါပေမဲ့ ဖုန်းမှာ ချက်ကိုင်ကောင်မလေး သူသိသွား ပြီဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းက ဆက်ရန်မရှိတော့တာ ဆိုးတယ်ကွ"

ထိုစကားကြောင့် ခန့်ပိုင်က ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ပါတယ် ...ငါ့ဘက်ကလည်း အဲဒီ လောက်ကြီး မျှော်လင့်
မထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...အ ဖြစ်အပျက်က ပူပူနွေးနွေးဆိုတော့ သတိရသွား မိတယ်
ဆိုရုံလေးပါ"

"ဪ ...ဒီလိုလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က
မင်းမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မရှိတော့ ဇာတ်လမ်းစောစောပြီးသွားတာကိုပဲ
နှမြောနေသလားလို့"

"မနှမြောပါဘူးကွာ ...ဒီလိုပါပဲ"

ခန့်ပိုင်က လေသံအေးအေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစကား ကြောင့်
မျိုးဇော်က ...

"ဒါနဲ့ မင်းကိုမေးရဦးမယ် ခန့်ပိုင် ...မင်း ဒီအသက် ဒီအရွယ်
ရောက်နေပြီ ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေး ဘာလေး မပေါ်ဘူးလားကွ ...ဟေ"

ခန့်ပိုင် မျက်မှောင်တွန့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ...

"ဟာ ...အဲဒါက အတင်းလုပ်ယူလို့မှမရတဲ့ ကိစ္စလေကွာ၊ ပြီး တော့ ငါ
စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးမှ မတွေ့ သေးတာကိုး"

"မသိပါဘူးကွာ ...မင်းဆီက ကောင်မလေးတွေ နဲ့ပတ်သက်တဲ့
အသံတွေ ဘာတွေ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတော့ အပုန်းစိတ်များ ဝင်နေလားလို့ ပါ"

စကားအဆုံးမှာ ခန့်ပိုင် ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီး
မကျေမချမ်းသေးသော အသွင်ဖြင့် ...

"မိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ၊ အေး ...မင်းမယုံရင်လည်း ယောက်ျား
စစ်စစ်ဆိုတာကို သက်သေပြမယ်လေ၊ လာ ...သွားရအောင်"

"ဟင် ...ဘယ်ကိုလဲ"

"တိုင်းလက်ထဲကို"

"ဘာကွ"

မျိုးဇော် မျက်နှာကြီးက ချက်ချင်း ဆိုသလို အီးမှန်သွားရသည်။

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေးခင်မှာ ပဲ ခန့်ပိုင်က ...

"အဟဲ ...ငါလည်း ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေ့ ရင် ရည်းစား ထား ဖြစ်မှာ ပါကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ထက်ထက်မြင့်ကိုလိုက်သလို နွားသိုးကြိုးပြတ် တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ"

ထက်ထက်မြင့်ဆိုသည့် နာမည် ကြားရုံမျှဖြင့် မျိုးဇော် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ချက်ချင်း ပဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆွေးရိပ်သန်းသွားရပြီး ...

"အဲဒီ လိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ထက်ထက်ကို ငါက ဟိုး အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကပဲ ချစ်ခဲ့တာကွ"

ထိုစကားကိုတော့ ကျော်ကိုက နားကြားပြင်းကတ်ဟန်ဖြင့် ...

"အဲဒါက မင်းဘက်ကပဲ ဖြစ်နေတာလေ၊ ထက်ထက်က မင်းကို ခုချိန်ထိ လက်ခံသေးလို့လား၊ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ ...ခု ငါတို့ကျောင်းမှာ ထက်ထက်၊ထက် လန်းတဲ့ကောင်မလေးတွေ အများ ကြီးပါပဲ၊ နောက်တစ် ယောက်ပြောင်းပြီး လိုက်စမ်းပါ ...ဘာမှ လွမ်းမနေနဲ့"

စကားအဆုံးမှာ မျိုးဇော်က ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါသည်။ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသည့်သဘော။ ပြီး လေးနက်သော အသွင်ဖြင့် စကားဆိုလာ သေးသည်။

"အဲဒါကတော့ မင်းတို့ ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးကြလို့ပါကွာ၊ တကယ် တော့ အချစ်ဆိုတာ ပုံသဏ္ဌာန်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွ၊ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ အမြစ် တွယ် ထိုးထွက်လာတာ၊ ကူးစက်ခံစားတတ်လာတာမျိုးပါကွာ"

ထိုသို့ ဒဿနဆန်သည့်စကားကိုတော့ ရည်းစားမထားဖူးသေး သော
ကျော်ကိုနှင့် ခန့်ပိုင်တို့လည်း နားမလည်ကြချေ။ ပိုလွန်းသည်ဟုသာ ထင်မိကြသည်။
ပြီး မျိုးဇော်၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန် ဖွင့်တော့မည် ဆိုတာကို
ရိပ်မိလိုက်ကြသဖြင့် ခန့်ပိုင်က အရင် ခပ်သွက်သွက် စကားဆိုလိုက်သည်။ ဒါမှပဲ
ပြတ်မည် လေ။

"ကဲ ကဲ ...အတန်းသွားတက်ကြမယ်၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှင်းမယ် ဟေ့"

*

အခန်း (၄)

ဖုန်းက တဝှမ်းဝှမ်း မြည်နေသည်။ မြည်တာမှ မကိုင်မချင်း မြည်နေမည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ယောက်မှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြ။ သုံးယောက်စလုံး၏ နားထဲ၌ ဝှမ်းဆို့ထား၍ မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်မှာ အပျင်းပြေ ကုလားကားကြည့်နေကြသဖြင့် ထမေ့မကိုင် ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖုန်းကလည်း မပြောမပြီးဆိုသလို မြည်နေသေးသဖြင့် နားပူလာသော ခန့်ပိုင်က ...

"တစ်ယောက်ယောက် သွားကိုင်ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အန်စာတုံး ယူလိုက်"

ဘယ်သူကမှ အလိုက်တသိနှင့် ဖုန်းသွားမကိုင်ချေ။ နောက်ဆုံးတော့ ခန့်ပိုင်ကပဲ အံ့ကြိတ်ကာ အန်စာတုံးယူလိုက်ရ၏။

ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပဲ သုံးယောက်သား အန်စာလိုမ့်လိုက်ကြသည်။ ဖုန်းသွားကိုင်ရမည့်သူကတော့ အပွင့်အနည်းဆုံးကျသည့် ကျော်ကိုပင် ဖြစ်လေသည်။

"တောက် ...ဒီမှာ ရှုံးနေတဲ့ကြားထဲ ကံက ထပ်လာဆိုးသေး တယ်"

တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ကျော်ကို ထသွား၏။ ခန့်ပိုင်တို့ လည်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စက္ကူကတ်ပြားလေးတွေ ကို သူ့ ဥပဒေအတိုင်း ရှေ့နောက် စီစဉ်နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာပဲ ကျော်ကိုပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက် ချင်းပဲ ခန့်ပိုင်ကို အရေး တကြီးပုံစံနှင့်ကြည့်ကာ ...

"ဟေ့ကောင် ခန့်ပိုင် ...ကောင်မလေးတစ်ယောက် မင်းဆီကို

ဆက်တာကွ၊ ဟိုတစ်ခါ ဖုန်းမှာ ဆက်တဲ့ ကောင်မလေးလား မသိဘူး။"

ထိုစကားကြောင့် ခန့်ပိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ ချက်ချင်း ပင် မစဉ်းစားဘဲ ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်၏။ စကားသံကိုလည်း ချို့ချို့သာ သာလေး လုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ...ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တယ်နော်၊ ကျွန်တော် တောင် အရင် ရက်တွေ က မျှော်နေမိသေးတာဗျ။ ဖုန်းများ ထပ်ဆက်လာမလားလို့လေ"

တစ်ဖက်မှ စကားသံက ချက်ချင်း ပြန်ထွက်မလာချေ။ မှင်တက်သွား ပုံပေါ်သည်။ အတန်ကြာမှ ...

"ဘယ်ကောင်လဲကွ ...ပြောနေတဲ့အသံကိုက ဂျယ်လိုလို မတ် လိုလိုနဲ့"

"ဟင်"

ခန့်ပိုင်နားထဲ ထူပူပြီး ဖင်ပါရှုံ့သွားမိသည်။ တစ်ဖက်မှ ငေါက် ဆတ်ဆတ်ပြောလာသူက ကိုယ်ထင်ထားသည့် ကောင်မလေးမဟုတ်။ ဦးရီးတော် ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး) ပင် ဖြစ်လေသည်။

စိတ်ထဲမှ ကျော်ကိုအား အခါနှစ် ဆယ်လောက် တစ်တစ်ခွဲ ဆဲ လိုက်ရင်း ဦးလေး ဦးအောင်သိန်းကိုတော့ လေပြေကလေးနှင့် ...

"ဪ ဦးလေးလား ...ဆောရီး ဆောရီး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းချိန်းထားတော့ သူဆက်တာလားလို့လေ"

တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်သိန်း(သူကြီး)၏ နှာမူတ်သံကို အရင်ကြား လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ...

"အေး ...ငါကလည်း ကိစ္စရှိလို့ ဆက်လိုက်တာကွ"

"ဟုတ် ...ပြောပါဦး"

"မင်းအိမ်က မင်းအတွက် ပိုက်ဆံလှမ်းပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒါ မင်း ငါ့ဆီလာယူမှာ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ မင်းတို့ဆီလာတော့မှ ယူလာပေး ရမလားလို့ လှမ်းမေးတာ"

ခန့်ပိုင်က ချက်ချင်း ပဲ ...

"ရပါတယ် ဦးရဲ့ ...ဦး ကျွန်တော် တို့ဆီလာတော့မှ ယူလာခဲ့ လေ၊ ဒါနဲ့"

"အေး ...ပြော ဘာလဲ"

"ဪ ...အဲဒီ ပိုက်ဆံထဲက အိမ်လခကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ထားလိုက်လို့"

စကားအဆုံးမှာ လေးစက္ကန့်လောက် အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

"ပူမနေနဲ့ ...ငါ့ကိစ္စ ငါသိတယ်၊ ဟေ့ကောင် ...ဖုန်းဖိုးတွေ လည်း သေသေချာချာ စုထားပေးနော်၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်တွေ ရော ဘာလုပ်နေ ကြလဲ"

ကျော်ကိုတို့ကိုမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခန့်ပိုင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်၏ ။

"ရှိပါတယ် ဦးရဲ့ ...ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ အိမ်မှာ ပဲ စုပြီး ဖဲရိုက် အဲ ...ကုလားကားကြည့်နေကြတာ"

"ဟေ့ကောင်တွေ ကောင်းကောင်းနေကြနော်"

"ဪ ...စိတ်ချပါ ဦးရယ်၊ ဟဲ ဟဲ ...ဒါပဲနော်"

ခန့်ပိုင်က အရင်ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ဦးလေး ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး) က ပြောလို့ရသည်မဟုတ်။ ပြောရင်း စိတ်ပါလာလျှင် ကိုယ့်နား နှစ် ဖက်စလုံး ထူပူရောင်ကိုင်းသွားနိုင်သည်။

ဟိုကောင်တွေ အနားပြန်ရောက်တော့ စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်နေသော

ကျော်ကိုအား စောင်းငမ်းငမ်းကြည့်ကာ ...

"မင်းက ကျပ်တယ်ပေါ့ ...ဟုတ်လား၊ တွေ့ မယ်"

"ဟဲ ဟဲ ...မင်း အညောင်းပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပါကွာ"

ခန့်ပိုင်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ကတ်
ပြားလေးတွေ ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ...

'ကလင် ကလင်'

ဖုန်းမြည်လာပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခန့်ပိုင်စိတ်တိုစွာဖြင့် အန်စာတုံးကို
ယူလိုက်ရပြန်၏ ။ ဒီတစ်ခါ ကံဆိုးသူကလည်း ကျော်ကိုပင် ဖြစ်လေသည်။

ပထမတစ်ခေါက်ကလိုပဲ ဖုန်းသွားကိုင်ပြီး ကျော်ကို ပြန်ရောက်လာ
ပါသည်။ ပြီး အရင်တစ်ခေါက်ကဲ့သို့ပင် ခန့်ပိုင်အား အရေး တကြီးပုံစံဖြင့်
ကြည့်လျက် ...

"ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဆီကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် တကယ်
ဆက်တာကွ၊ ခန့်ပိုင်နဲ့ပြောချင်လို့တဲ့"

စကားအဆုံးမှာ ခန့်ပိုင်က ခေါင်း အသာခါလိုက်ရင်း ...

"တစ်ခါပဲရမယ် ကျော်ကို ...ဆောရီးပဲ"

ထိုသို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကျော်ကိုက ...

"ဟာ ...ဒီတစ်ခါ မင်းကို တကယ်ပြောတာပါကွ။ ကျပ်တယ် ဆိုရင်
ငါ့ကိုလုပ်ချင်တာလုပ်ကွာ"

ကျော်ကိုကတော့ သူ မကျပ်ကြောင်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ရင်းကာ အာမခံ
နေသည်။ ခန့်ပိုင်အနေဖြင့် ကျော်ကိုလိုကောင်မျိုးကိုလည်း ဘာမှမလုပ်ချင်ပါ။ သို့

သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ မကျပ်လောက်ဖူးဟု ယူဆမိသဖြင့်...

"အေး ...မင်းစကား မင်းမှတ်ထားနော်"

ပြောပြီး အသာထကာ ဖုန်းသွားကိုင်လိုက်သည်။ ဟလိုဟု ထူးလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်က ဘာမှပြောမလာသဖြင့် ...

"တောက် ...ဒီကောင်တော့ ကျပ်ပြန်ပြီကွာ"

စူပူပူ ရေရွတ်ရင်း ကျော်ကိုအား စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ တစ်ဖက်မှ ...

"ဟလို ...ဟိုလေ ...ရှင် ... ရှင်က ခန့်ပိုင်ဆိုတဲ့လူ ဟုတ်ပါ တယ်နော်"

"ဟင်"

ခန့်ပိုင် တကယ်ပဲ အံ့သြသွားရသည်။ တစ်ဖက်က ပြောနေသည့် အသံကလေးကိုလည်း ပြန်မှတ်မိသွား၏ ။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း ပင် ...

"ဟင် ...ခင် ခင်ဗျားက အရင်တစ်ခါ ဖုန်းမှာ ချက်ချင်း တစ်ယောက်မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ...ဒါပေမဲ့ ဖုန်းမှာ ချက်ချင်းတာတော့ မဟုတ် ပါဘူး၊ ရှင် အခုပြောနေတဲ့နံပါတ်က အရင် ကြီးမောင်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဖုန်းလေ၊ သူ အဲဒီ ဖုန်းရောင်းလိုက်တာကို ကျွန်မ မသိလိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်အသံနဲ့ ကြီးမောင်အသံနဲ့ကလည်း ဆင်နေတော့ ..."

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ခန့်ပိုင်က စကားဖြတ်၍ ...

"အိုကေ အိုကေ ...သဘောပေါက်သွားပြီ၊ ဒါနဲ့ ခု ကြီးမောင်က ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်နေသေးလို့လား"

"ဘယ်ကလာ ...အဲဒီ ကောင်ရဲ့အဖေကို ကျွန်မတိုင်ပြောလိုက် ပြီရှင်၊ ကျွန်မရှေ့မှာ ပဲ ကြီးမောင်ကို သူ့အဖေက ဇက်ပိုးအုပ်လိုက်တာ ဖြောင်းခနဲပဲ"

အသံလေးကတော့ ကြီးမောင် ဆော်ပလော်တီးခံရတာ ကို အတော် အားရကျေနပ်နေပုံရသည်။

ခန့်ပိုင်က ...

"အင်း ...ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ မေး ကြည့်မယ့်နော်၊ ခင်ဗျား ခုလိုတိုင်လိုက်တာက ရှက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ ကြီးမောင်ကို စိတ်မဝင်စားလို့လား"

"နှစ် ခုစလုံးပဲ ...ကြီးမောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ခံစားလို့ကို မရဘူး"

"အင်းလေ ...ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ခင်ဗျားမှာ ခုလို အနှောင့်အယှက် ကင်းသွားတာကို သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်"

စကားအဆုံးမှာ ပဲ တစ်ဖက်မှ ကောင်မလေးက ...

"ကဲ ...အဲဒါဆိုလည်း ဒါပဲနော်၊ ရှင်ကို ကြီးမောင်လို့ထင်ပြီး ပြောမိတာ ဆောရီးလို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ"

ခန့်ပိုင်စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ...ဆွေးပျပျ ဖြစ်သွားရ သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ကောင်မလေးနှင့် ဖုန်းထပ်ပြောဖို့ဆိုတာက အခွင့်အရေး မရှိနိုင်တော့ပြီ။

ထိုသို့ တွေ့ လိုက်မိပြီး ခန့်ပိုင်က နှမြောတသစ္စာဖြင့် ...

"ဒါ ဒါဆိုလည်း မဆောရီးပါနဲ့လားဗျာ၊ မှာ လက်စနဲ့ နောက်နှစ် ခါလောက် ထပ်မှာ ပါဦးလား"

"အန် ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

ကောင်မလေးက နဝေတိမ်တောင် လေသံကလေးဖြင့် ပြန်မေးလာသည်။ ခန့်ပိုင်က ...

"ဪ ...ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေရင်းက အတွေ့တစ်ခု ဝင်လာတယ်ဗျ။ ပထမတစ်ခါ မှာ တာက မတော် တဆ၊ ဒုတိယ တစ်ခါမှာ ရင်တိုက်ဆိုင်တာ၊ တတိယတစ်ခါမှာ ရင်တွေ့ လုပ်ကြံတာဆိုတဲ့ စကားလေးပါ။ အဲဒီအတိုင်း ခင်ဗျားနောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်မှာ လိုက်ပါလားဟင်"

ပထမတွေ့ ကောင်မလေး ကြောင်သွားပုံပေါ်သည်။ နောက်မှ စဉ်းစားမိသွားသည်လား မသိ။ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြန်ပြောလာ သည်။

"အောင်မယ် ...ရှင့်ဆီကိုများ ကျွန်မက လုပ်ကြံပြီး ဖုန်းဆက် ရဦးမှာပေါ့ ...ဟုတ်လား"

"အဲဒီ လိုလည်း တစ်ဖက်သတ်ကြီး မတွေ့ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘက် က ဆက်ချင်ပေမယ့် ခင်ဗျားခွင့်မပြုရင် ဘယ်ဆက်လို့ကောင်းမှာ လဲ၊ အဲဒါ ကြောင့် တောင်းဆိုနေတာပါ"

တစ်ဖက်မှ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ စဉ်းစားနေပုံ လည်း ရ၏ ။ ဒီဘက်က စဉ်းစားခံရသူမှာ တော့ ရင်တလုပ်လုပ်နှင့်။

အတန်ကြာပြီးသည့်အချိန်မှာ တော့ သက်ပြင်းပါးပါးချသံလေးကို အရင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီး စကားသံတိုးဖွဖွကိုလည်း ဆက်ကာ ကြား လိုက်ရ၏ ။

"အင်း ...ကျွန်မ စဉ်းစားဦးမယ်လေ၊ ဒါပဲနော်"

ဖုန်းချသွားလေပြီ။ ခန့်ပိုင် ငိုငဲ့တွေ ကာ ငြိမ်သက်နေမိသေး၏ ။

မည် သို့ ပင် ဖြစ်စေ ...ထိုစကားသည် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု၏ အဆုံး သတ်မဟုတ်မှန်းတော့ ခန့်ပိုင် နားလည်လိုက်နိုင်ပါသည်။

